

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI
QUÁCH-TÍNH BÁO CỨU HỢP VỚI PHÁI
TOÀN-CHÂN ĐÁN ĐƯỢC-SU

Lúc này trận ác chiến vô cùng quyết liệt, những thanh kiếm của các vị đạo-sĩ trong phái Toàn-chân cũng không tài nào chém được vào người Được-Su. Trái lại, Được-Su vẫn giữ bình ổn, tấn công lại họ.

Đánh được mấy hiệp nữa, Hồng-thất-Công chợt than :

— A ! Nguyễn do là vị thế đó, hèn nào.

Quách-Tính kinh ngạc, hỏi :

— Thấy dạy thế nào, con thực không hiểu.

Hồng-thất-Công đáp :

— Hoàng-được-Su có ý bùa hoãn, dẫn dụ để bọn Toàn-Chân triển khai hết phép của trận Thiên-cang Bắc-đầu. Để lão thu thập hết tinh-diệu của trận đồ. Bởi vậy lão mới cấm chúng, không muốn hạ sát. Nhưng trong mười chiêu nữa thôi, lão sẽ thu hẹp vòng trận cho coi.

Hồng-thất-Công bản thân tuy mắt vô công, nhưng ông xét đoán cực kỳ tinh tế.

Quả nhiên chỉ mấy chiêu sau, Hoàng-được-Su đã xuất thủ, múa tay cầm nã, chém tới vun vút, làm cho các đạo-sĩ Toàn-Chân phải dồn lại để vây Hoàng-được-Su.

Chỉ độ mấy khắc, vòng vây đã thu hẹp, hãm Hoàng-được-Su vào giữa.

Bốn vị đạo-sĩ Lưu-xứ-Huyền, Khưu-xứ-Cơ, Vương-xứ-Nhật và Quách-đại-Thông đồng một lượt thọc mũi kiếm vào lưng Hoàng-

được-Su.

Hoàng-được-Su liếc mắt trông thấy liền né người một chút, định ý nhảy vọt ra khỏi vòng vây, mặc dù bốn cây trường kiếm lợi hại, biến hóa phi thường.

Giữa lúc vòng vây thu hẹp lại, các vị đạo-sĩ đều hết sức mãnh không để hở một chút, nên Quách-Tính yên trí là Hoàng-được-Su, sau khi học lõm được phép trận, chẳng tài nào dám tái đấu với phái Toàn-Chân, nhưng khi thấy bốn cây trường kiếm của phái Toàn-Chân đã trở hết tài điều-luyện vẫn không làm nao núng được Hoàng-được-Su, chàng lo lắng vô cùng. Chàng thấy Kha-trấn-Ác và Doãn-chí-Bình là hai phương vị chịu đựng nặng nhứt, lại đứng xa trệu đến hơn mấy bước, nếu xảy ra nguy cấp tất không sao cứu kịp, nên quay lại nói với Hồng-thất-Công :

— Xin cho con xuống giúp đại sư phụ của con một tay.

Rồi không đợi Hồng-thất-Công thuận hay không, chàng phi thân nhảy vào xuống bãi trận.

Khi chàng vừa xông vào thì thấy thế trận đã biến, Hoàng-được-Su không ngớt di động về phía Mã-Ngọc, mỗi lúc một xa, khác hẳn với dự liệu của chàng là Hoàng-được-Su sẽ thoát ra phía Kha-trấn-Ác. Quách-Tính vận sức xuống tay, lăm lăm đoán kiếm, chỉ đợi Hoàng-được-Su chuyển người sắp nhảy là ào tới đâm.

Chợt nghe Vương-xứ-Nhật hét lên một tiếng, rồi cùng với Liách-Đại-Thông và Tôn-Bất-Nhị ba người kết thành bức hàng rào tiến lên ủng hộ Mã-Ngọc, dồn Hoàng-được-Su vào giữa như cũ.

Hoàng-được-Su vội luôn ba đợt phương vị, không nhằm vào chỗ « chuỗi sao » của ba người ấy, mà lại nhảy vào phía « đầu giáo » của Khưu-xứ-Cơ. Mặc dù Hoàng-được-Su đã đi thụt nhanh, nhưng cuối cùng không tài nào áp đảo được phương vị của Mã-Ngọc.

Lúc Hoàng-được-Su di động đến đợt thứ tư, thì Quách-Tính kịp thời thanh ngộ.

— A ! Lão Tà có ý định muốn cướp phương vị của ngôi sao chính, hèn nào lão cứ di động mãi theo lối ấy.

Theo thuật xem tinh tú thì giữa vòm sao Bắc-đầu có hai ngôi sao Thiên-Khu và Thiên-Toàn « biến thành dây thừng, nhằm về phía bắc lập lờ, tức là ngôi sao Bắc-cực. Sao Bắc-cực lúc nào cũng tọa vị chính bắc, các vị sao « Bắc-đầu » luôn luôn vây quanh nó mà

luân chuyển.

Ấy vậy, chiếm được ngôi sao « Bắc cực » tức là có thể điều khiển thế trận.

Quả nhiên, trong phái Toàn-chân nhận thấy Hoàng-dược-Sư năm được bị quyết đê phá trận, họ đều ngấm ngấm kinh sợ.

Nếu còn được Xứ-Đoan thì cả bảy người họp lại làm một quyết không đê Dược-Sư cướp sao Bắc-cực. Ngặt vì lúc này phương vị Thiên toàn lại đổi là Kha-trần-Ác, Doãn-chí-Bình hai người này võ công đã kém lại không thuộc trận pháp, vì thế uy lực của trận « Thiên cương » bị thiếu ba thành.

Lúc này Dược-Sư đã xét được mọi bí ảo của trận « Thiên cương » nếu cố sức cướp lấy phương vị của ngôi « Bắc ».

Hễ sao « Bắc-cực » bị chiếm, tất nhiên thế trận phải tan ngay. Hoặc nếu không phá được tan thì Hoàng-dược-Sư cũng sẽ ngồi giữa, di động trận pháp, lấy khỏe đánh mệt thì sớm muộn Toàn-Chân đạo sĩ cũng phải thua liêng xiêng.

Bọn Mã-Ngọc biết thế, nhưng không làm cách nào đê hàn gấn được, ai nấy đều lo lắng và cố hết sức mình, dù chết cũng chẳng buông tay.

Trong lúc đang chiến đấu, các vị đạo sĩ Toàn-Chân thấy Quách-Tĩnh cầm đoản kiếm nhào vào, mặt hầm hầm, họ không hiểu được lòng Quách-Tĩnh đã quy oán Dược-Sư về chuyện năm vị sư phụ bị chết, tưởng chàng thấy Dược-Sư làm nguy hiểm vào cứu trợ, giúp tay cha vợ.

Quách-Tĩnh còn nhỏ tuổi, nhưng võ công rất cao, và có gan, một mình chàng vị tất Hoàng-dược-Sư đã thắng nổi, huống hồ chàng lại hòa vào giúp đấm đông thì Dược-Sư đâu có cánh bay lên trời cũng không thể thoát hiểm được.

Mặc dù cho là Quách-Tĩnh xông vào giúp Hoàng-dược-Sư, nhưng các vị đạo sĩ Toàn-Chân vẫn không lấy thế làm nản lòng. Vì mối thù của họ đối với Dược-Sư đã ăn sâu vào dạ. Họ cho là Dược-sư đã giết Châu-bá-Thông, sư thúc của họ, và Đàm-xứ-Đoan sư đệ của họ (lúc này họ vẫn chưa biết Châu-bá-Thông đã trở về đất liền).

Họ vừa bền giữ thế trận, vừa mong đợi một kế nào đột nhiên vào giúp ngôi « Thiên Toàn » của Kha-trần-Ác tất nhiên trận pháp bền vững, biến yếu thành khoẻ.

Chợt Hoàng-dược-Sư cười lớn, nói :

— Ta không thể ngờ là bọn đệ tử của Trưng-Dương môn đồ khá, mà không rõ được nguy hiểm, tiến lui gì cả ?

Lời nói vừa dứt, Dược-Sư đã bay vào đến trước bà Tôn-bát-Nhị, ném liền ba chiếu, làm cho Mã-Ngọc và Hách-đại-Thông phải xộc hai mũi kiếm đến cứu.

Hoàng-dược-Sư hơi né một chút đê tránh mũi kiếm của hai địch thủ, rồi lại nhào vào gần sát Tôn-bát-Nhị chút nữa, chém liền ba nhát.

Chương pháp của vị chúa tể Đông-Tà quả nhiên tinh diệu vô cùng, nên khi chém liền hai đợt sáu tay thì dù có Vương-trùng-Dương giáo chủ cũng phải nể mặt, huống hồ Tôn-bát-Nhị ?

Tôn-bát-Nhị nhìn thấy trước mắt loang loáng tay địch vu vu xé gió, bà chỉ biết múa kiếm như hoa chân giữ trước ngực, không dám sơ xuất.

Nhưng Hoàng-dược-Sư lại dừng tay, như chỉ muốn bừa cợt đùa chân theo thế liên hoàn đá liền một lượt sáu cái một lúc.

Nghĩa là Dược-sư xuất một lúc sáu cái chém, sáu cái đá theo « Lạc-anh-chương » và « Tảo điệp thối ».

Cả hai ngón này đều thuộc « Cuồng phong tuyết kỹ » của vị chúa đảo Đào-hoa, nên hễ năm chiếu đầu địch nhân chẳng thoát tức khắc bị năm chiếu khác tiếp theo, càng đánh càng lạnh lẽo và biến hóa dị thường, dù bậc hảo hán đến đâu, nếu tránh được quyền chương bên trên, cũng không thể thoát khỏi cái đá bên dưới, hoặc ngược lại.

Cả bọn Mã-Ngọc thấy Hoàng-dược-Sư áp đảo Tôn-bát-Nhị, vội lui ra sau vung kiếm trông trông điệp điệp chém vào Hoàng-dược-Sư.

Tịch thế vô cùng cấp bách, nếu sai một mảy, thế trận Thiên-Cương bị rối loạn ngay.

Kha-trần-Ác bị mù, không nhìn thấy vật, nên khi vị sao Bắc-đẩu đứng đầu vượt ngang qua mặt, ông ta theo chạm một chút, Hoàng-dược-Sư lợi dụng kẻ hồ ấy, lập tức vượt qua được sau lưng ông, và cười lên một tiếng ha ha. Tức thì, tiếp theo đó một tiếng thét, một cái xác bị bay bổng lên lưng chừng lầu Vân-vũ, rơi xuống một cái « bịch » khá nặng.

Nguyễn đó là thanh y tiêu đạo-sĩ Doãn-chí-Bình bị Hoàng-dược-Sur bắt tưng bầu áo tung lên quật hẳn vào góc lều.

Mặt trận thiếu Doãn-chí-Bình không ai mách nước cho Kha-trần-Ác, nên phương vị Thiên-Toàn bị một kiếm khuyết khá lớn.

Vậy thì Hoàng-dược-Sur đâu để cho các đạo-sĩ Toàn-chân có thì giờ tu bổ. Ông ta lập tức cúi đầu húc vào ngực Mã-Ngọc, mà Hoàng-dược-Sur đã dự đoán đầu Mã-Ngọc có gan da đèn đầu cũng phải lòi bươm.

Nhưng Hoàng-dược-Sur không ngờ rằng Mã-Ngọc cầm kiếm giữ thế chặn ngoài, nên còn một tay rảnh rảng. Bị phải thế nguy ấy, Mã-Ngọc liền xuất toàn sinh lực đâm vào vai Dược-Sur.

Dược-Sur buộc phải né tránh, và khen lớn :

— Giỏi lắm ! Không uống tiếng mồi dế của Trưng-Dương-Cung !

Khen chưa dứt lời, Dược-Sur đã dùng chân đá móc lại đao sau, bắt tung cả người Hách-Đại-Thông lẫn đi lông lóc, rồi Hoàng-dược-Sur cúi xuống lượm kiếm của Hách-Đại-Thông vừa rơi nhằm đâm vào ngực Hách-Đại-Thông.

Lưu Xứ-Huyền sợ hãi, múa kiếm tiến tới đỡ gạt đỡ cứu Hách-Đại-Thông, đã thấy Dược-Sur cười lên hô hô, vỗ tay vào chuôi kiếm một cái, lập tức hai thanh kiếm đều bị gãy một lượt làm bốn khúc.

Bóng xanh của vị đạo-chúa lại loang loạng nháy đến cướp phương vị « bắc cực » chính tinh.

Lúc này thế trận đại loạn, không còn một ai đủ sức ngăn trở Dược-Sur nổi nữa. Sáu vị đạo-sĩ Toàn-chân găm thét kêu khê, vì nhận thấy Dược-Sur đã nghiêm nhiên ở vào « ngôi chủ », xua đuổi « kẻ ở ».

Vậy thì « Thiên cung Bắc Đẩu trận » của Toàn-chân bị tan vỡ từ giờ phút này, thù đã không báo được mà còn hại đến thân xác nữa.

Mã-Ngọc muốn cứu anh em thoát nạn chết thảm, nên quát một hơi dài định rút kiếm chịu thua, để mặc cho Hoàng-dược-Sur xử trí thế nào cũng được.

Trong lúc mỗi người đang bán loạn, sắp bỏ tay chịu chết thì bỗng thấy bóng Hoàng-dược-Sur từ phương vị chính-tinh nháy lại lại.

Mã-Ngọc giật mình, thăm-nghi :

— Sao lạ thế ? Hoàng-dược-Sur đang cướp được ngôi Bắc-Đẩu, không ai cản trở, vì có gì ông ta lại thối lui ?

Mọi người cũng đều ngạc nhiên, trở mắt nhìn thì thấy phương vị Bắc Đẩu lại có thêm một người nữa. Người đó chính là Quách-Tĩnh.

Nhưng Quách-Tĩnh vào để giúp ai ? Một oái oáy lui Hoàng-dược-Sur cũng đủ làm cho các vị đạo-sĩ Toàn-Chân hiểu rõ định ý của Quách-Tĩnh rồi. Tuy nhiên, có kẻ lại nghi ngờ, không tin là Quách-Tĩnh giúp họ để đánh lại Hoàng-dược-Sur, vì đầu sao Hoàng-dược-Sur cũng là cha vợ của Quách-Tĩnh, ít đầu chàng lại bội nghĩa.

Riêng Khuru-xứ-Cơ, khi thấy Quách-Tĩnh nhảy vào phương vị Bắc Đẩu là ông đã hiểu ngay, và mừng rỡ vô cùng, vì lúc này ở Tây Thiên lâu Quách-Tĩnh sắp kể cho ông nghe chuyện thủ phạm giết chết ông vị Giang-Nam.

Việc nghi ngờ chỉ thoáng qua chốc lát, thì ai nấy đã nhận ngay được sự thật.

Quách-Tĩnh chẳng những đẩy lui Hoàng-dược-Sur, chiếm lại ngôi vị Bắc-Đẩu mà mặt còn hăm hăm, tay phải xóc ra, tay trái múa kiếm, chực đuổi đánh Dược-Sur.

Giữa lúc Dược-Sur đang phá tan trận pháp, chiếm lấy chính-vị, sắp đánh bại các đạo-sĩ Toàn-Chân để buộc họ qui hàng, không ngờ bị Quách-Tĩnh nhảy vào, cứu lấy tinh thể.

Tuy nhiên, Dược-Sur vẫn chẳng cần nhìn mặt kẻ trợ giúp đó là ai. Khi thấy có một bóng người nhảy vào, Dược-Sur liền triển thủ, dùng ngón « Phách không » nhằm quật giữa bụng Quách-Tĩnh một cái, rồi sẽ nhìn mặt sau.

Chẳng nói thì ai cũng rõ, ngón « Phách không chưởng » của Hoàng Ho Tà đạo phải ngón đánh tâm thường. Ông ta đã dùng nó so tài nơi đình Hoa-Sơn, nước danh hào kiệt. Vậy thì nơi đây ông đã sử dụng ngón ấy, nếu là kẻ tâm-thường không đứng vào hàng ngũ kiệt-ngày xưa, tất nhiên phải vỡ tim, bể óc.

Thế mà không thế ngờ rằng kẻ đó lại là Quách-Tĩnh.

Quách-Tĩnh biết đòn chưởng lợi hại, vội xóc tay chém gió, và đẩy lui được ngón « Phách không » của Hoàng-dược-Sur, khiến Hoàng-dược-Sur giật mình thăm-nghi :

— Trong đời này còn có kẻ nào lợi hại như thế ? Vậy hẳn là ai ?

Vừa nháy lui lại, Dược-Sư trốn trốn đôi mắt nhìn vào mặt, thì thấy đó là chàng «trâu nước» Quách-Tĩnh.

Lúc này Hoàng-dược-Sư, trước sau đều bị giáp kích. Nếu không mau tay đẩy lui Quách-Tĩnh tất nhiên mặt trận Bắc Đẩu lại được củng cố. Và như thế, Dược-Sư sẽ lâm vào thế bí.

Hoàng-dược-Sư nổi giận nhảm thẳng vào trước đầu của Quách-Tĩnh đánh liên ba nhát, ngón nọ kế tiếp đến ngón kia, kinh lực tăng không thể tả.

Tuy vậy, Quách-Tĩnh vẫn dùng nội lực chém gió, hóa giải được hết.

Đến ngón thứ tư, Hoàng-dược-Sư lại dùng một chiêu hư, chém vào Quách-Tĩnh, lừa Quách-Tĩnh phản-kích, để ông có dịp đoạt lấy tinh vị nhưng Quách-Tĩnh vẫn cứ đứng yên một chỗ giữ thế thủ không hề tấn công.

Dược-Sư giết mình thăm nghi :

— Hẳn lại học thuộc bí quyết của thế trận này ư ? Nếu không sao hẳn lại đứng một chỗ, giữ kín phương vị không xê dịch một bước nào ? À ! Phải rồi, có lẽ trước khi vào trận, hẳn đã được bọn đạo sĩ chỉ điểm, huấn luyện cho hẳn để hẳn hợp sức đánh mình !

Dược-Sư đoán như thế quả đã lắm, vì Quách-Tĩnh hiểu rõ các bí quyết của trận « Bắc Đẩu Thiên Cang » là do chàng đã học được trong « Cửu Âm Chân Kinh » chứ đâu phải do các đạo sĩ Toàn-Chân chỉ điểm.

Giả như lúc thường thì Quách-Tĩnh sẽ đuổi theo Hoàng-dược-Sư để đấu chiến, nhưng lúc này thế trận Bắc-Đẩu bị tan vỡ, tánh mạng các đạo-sĩ Toàn-chân sắp nguy, chàng cố hào thủ lấy mặt trận để cứu nguy cho các đạo sĩ. Hơn nữa, Hoàng-dược-Sư là một vị nhân trong giới võ lâm, Quách-Tĩnh đâu dám xem thường việc đấu chiến. Chàng cố thủ thân để mượn sức đồng người mới may ra hạ nổi.

Hoàng-dược-Sư thấy thế đã lo sợ, thoáng qua một ý nghĩ :

— Khốn nạn, thằng này quá đời ngu si, không biết an nguy là thế nào ? Nếu ta tức tánh mạng nó thì không tránh khỏi nguy kịch về sau.

Quyết định như thế, Hoàng-dược-Sư liền vung tay thành một

đồng tròn, vận dụng nội lực, hiệp hai thế chưởng đánh vào một lượt, một chiêu hư, một chiêu thật.

Với lối đánh này, nếu Quách-Tĩnh đứng trơ ra đó đó gạt thì thế hào cũng bỏ mạng.

Nhưng trong lúc vừa đưa tay chém tới, Hoàng-dược-Sư lại sợ nhớ đến Hoàng-Dung, con gái của ông ta. Nếu ông ta đánh chết Quách-Tĩnh bằng ngón đòn độc ác như vậy không khỏi làm cho Hoàng-Dung đau lòng, hệt cha con bị tổn thương, vì ông biết Hoàng-Dung đã yêu Quách-Tĩnh quá sức.

Quách-Tĩnh đang cố ý chiếm tinh vị Bắc-Đẩu, để các đạo sĩ Toàn-chân có đủ thì giờ bố trí lại mặt trận đã tan vỡ, xảy bị Dược-Sư dùng đòn chưởng độc ác ấy, chàng định đưa một thế trong « Giáng Long » ra đỡ, nhưng tình không xong, vì kinh lực của chàng dù sao cũng còn non kém, mà dùng thế cũng trí cũng tất chàng phải vắng xa ra mấy thước là ít. Hoàn cảnh này chàng chỉ còn cách nháy tránh sang một bên mới thoát nạn, mà nháy sang một bên tức là đã nhượng phương vị cho Dược-Sư cướp mất, vì vậy chàng li gan đứng chịu ngón đòn vô cùng độc ác của Hoàng-dược-Sư.

May thay, Hoàng-dược-Sư vì thương Hoàng-Dung, không nỡ hạ thủ sát hại Quách-Tĩnh cho nên ông ta thấy thế vội thu tay về, hét lớn :

— Thằng ngu ! Mày chết hy sinh tánh mạng mày để bảo vệ bọn đạo sĩ ư ?

Tuy Hoàng-dược-Sư đã thu tay về mà sức gió còn lồng lộng đập vào người Quách-Tĩnh làm cho chàng thoát mồ hôi ướt áo.

Quách-Tĩnh cố chịu đựng, ngậm miệng, nghiêng răng ken két.

Lúc này các đạo sĩ Toàn-Chân đã chính đứng được phương vị bản thế, và liền lên vây Hoàng-dược-Sư vào giữa, lừa cơ hội hạ thủ.

Tuy nhiên, vì Hoàng-dược-Sư bản lĩnh quá cao, không ai dám xông vào.

Hoàng-dược-Sư vẫn trừng mắt nhìn Quách-Tĩnh, quát hỏi :

— Bé Dưng đâu ? Mày có đem nó đến đây không ?

Quách-Tĩnh vì căm hờn Dược-Sư đến cực độ, nên không nói được ra lời, cứ trừng trừng đôi mắt nhìn Dược-Sư như muốn ăn tươi nuốt sống.

Thái độ ấy làm cho Dược-Sư hiểu rõ mối căm hờn của Quách-

Tình đối với ông ta đến mức quá ác, tuy ông ta không hiểu mỗi thù ấy là mỗi thù gi. Có điều ông ta đoán ngay là Quách-Tĩnh đã thù ông như vậy tất nhiên Hoàng-Dung không toàn tánh mạng đối với Quách-Tĩnh rồi.

Nghi đến con gái mình, Dược-Sư đau lòng rống lên :

— Mày giầu con tao ở đâu khai mau ? Hay mày đã làm hại nó rồi ?

Quách-Tĩnh gào mỗi đến chảy máu, tuyt nhiên không đáp nhưng toàn thân chàng hơi run.

Dược-Sư vẫn oai vệ như một thiên thần, nhìn Quách-Tĩnh không bỏ sót một cử chỉ. Thấy Quách-Tĩnh run bần bật, ông ta kinh ngạc hỏi lên :

— Tại sao mày lại run ? Tại sao mày không đáp ? Hay mày sợ hãi vì đã hại mạng con ta.

Dược-Sư nghĩ rằng Quách-Tĩnh đã thành hôn với Hoa-Tranh, công chúa xứ Mông-Cổ, nên giết mất Hoàng-Dung. Ông có ngờ đâu chàng vì quá uất trước cái chết của năm vị sư-phụ mà ghen ngào không nói nên câu.

Dược-Sư bào hao như cọp, nhón hai chân nhảy sấn đến trước mặt Quách-Tĩnh chực xé xác. Chợt một luồng điện sáng lóe phăng-phăng tung về phía Dược-Sư truy kích, làm cho Dược-Sư phải dưng lại tránh đỡ.

Đó là Khuru-xứ-Cơ đã cứu ứng Quách-Tĩnh. Và từ đây thế trận Bắc-đầu lại thành bình. Các lưỡi kiếm veo veo như xé gió cuộn tròn lấy Dược-Sư vào giữa.

Hàng nhất là Vương-xứ-Nhật và Hách-đại-Thông, hai lưỡi kiếm luôn luôn chiến thắng về Hoàng-dược-Sư.

Đang trước, Quách-Tĩnh dùng đoàn kiếm loang loáng như điện cò trần áp không cho Hoàng-dược-Sư di động.

Hoàng-dược-Sư không tỏ chút gì sợ, đã không thêm né tránh lưỡi đoàn kiếm của Quách-Tĩnh gợn vượn tay dưng thế cầm nã chop vào tay Quách-Tĩnh quyết giết lấy thanh đoàn kiếm.

Các đạo sĩ thầy Hoàng-dược-Sư xừ ngón độc, sợ Quách-Tĩnh có thể sơ xuất nên lập tức cấn lại, chêm mấy nhát vào lưng để cứu ứng.

Bị phải thế ngặt, Hoàng-dược-Sư né sang một bên tránh, vì vậy tay ông chop trượt tay Quách-Tĩnh.

Quách-Tĩnh nhờ thế liên hoàn tương trợ của thế trận, mới giữ vững được ngôi vị Bắc-đầu.

Lần này ác đấu, so với lần trước còn mãnh liệt gấp bội phần, vì các đạo-sĩ trong phái Toàn-Chân đã xả mệnh quyết giết cho được Hoàng-dược-Sư để báo cứu cho Châu-bá-Thông và Đàm-xứ-Đoan mà họ nghi là do Dược-Sư đã sát hại.

Chuyện này Dược-Sư thừa rõ là họ làm. Tuy nhiên, Dược-Sư là kẻ lập dị ngang ngược trên đời, không muốn giải thích. Vì ông nghĩ rằng chưa đánh cho họ thua mà đã giải thích tế ra ông ta sợ họ, phải dưng lời lẽ ôn hòa sao.

Do đó, mỗi sanh ra chuyện rắc rối ! Nếu lúc này Hoàng-dược-Sư chỉ minh xác một lời, giải rõ sự thật cho các đạo-sĩ Toàn-chân thì có đâu sanh chuyện có xát lẫn nhau.

Thói thường, kẻ có tài hay ý lực mình, Dược-Sư định ý đánh các đạo sĩ Toàn-chân thua liếng xiêng rồi sẽ cho họ biết việc hiểu lầm của họ cũng chẳng muộn.

Do đó, suốt giờ giao đầu, Hoàng-dược-Sư không dùng tận lực, mà cũng không đá thương một kẻ nào, chỉ đánh để họ chịu thua. Nếu không, trừ Khuru-xứ-Cơ, Mã-Ngọc, Vương-xứ-Nhật, còn các người khác làm sao thoát khỏi hiểm nghèo.

Giữa lúc Dược-Sư sắp áp đảo các đạo sĩ Toàn-chân, bắt họ phải quy hàng thì lại có Quách-Tĩnh xông vào trợ chiến, làm cho dự tính của Dược-Sư thất bại, và thế trận đổi chiều.

Hoàng-dược-Sư căm tức Quách-Tĩnh vô cùng, nhưng ông lại không nở sát hại, vì biết chàng là người yêu của đứa con gái ông.

Đến lúc thấy Quách-Tĩnh hung hăng, Dược-Sư nhảy đến ra tay mấy lần, nhưng nhờ thế liên hoàn của trận chiến, ông không làm sao hạ được Quách-Tĩnh nữa.

Tuy vậy, Hoàng-dược-Sư vẫn giữ được phong độ, lúc dưng đồng, lúc kích tây, loang loáng như một làn điện chớp.

Mã-Ngọc thấy lúc này có Quách-Tĩnh vào giúp, giữ lấy phương vị Bắc-đầu vững như một cột đồng, biết rằng dù Dược-Sư có tài thần cũng không thể tránh nổi hiểm bại.

Nhưng Mã-Ngọc vốn là kẻ đạo đức, mặc dù Dược-Sư là kẻ thù, ông cũng không muốn cậy đồng áp chế một người. Dầu phái Toàn-Chân có thắng thì chẳng có gì danh dự, nên ông trở kiếm lên cao.

gọi lớn :

— Anh em hãy khoan !

Các đạo sĩ trong Toàn-Chân đang lúc say sưa vây hãm Dược-Sư nghe lệnh vội thu kiếm về.

Mã-Ngọc hướng vào Hoàng-dược-Sư hỏi lớn :

— Hoàng đảo chúa ! Ông là tôn chủ của phái Đào-hoa, nức tiếng trên dương thế, bọn tôi chẳng qua là lũ con cháu của ông, lẽ ra không nên gây hấn, hiềm vì môn đệ của Châu sư thúc và Đàm sư đệ chúng tôi, chúng tôi không thể không trả. Vậy ông tính sao để chu toàn danh dự đôi bên ?

Hoàng-dược-Sư dáng lễ nhân cơ hội này giải thích cho các đạo sĩ Toàn-Chân hiểu rõ sự lầm lẫn của họ. Nhưng không, ông ta vẫn không khứng với lòng tự cao tự đại, cất tiếng cười lớn, nói :

— Hãy rằng mà hạ cho được ta để chiếm danh dự, đừng có nói dài dòng vô ích.

Chưa dứt lời, Hoàng-dược-Sư đã vung tay chém vút vào mặt Mã-Ngọc.

Lưỡi chém này lạnh lẽ phi thường, toàn thân ông ta không chút cử động, do đó không một ai ngờ trước được ! Thật là một thế võ ác hiểm và độc dị.

Mã-Ngọc kinh hãi nhảy lùi lại một bước, Hoàng-dược-Sư biết rõ nguy cơ hiện tại. Nếu không thừa dịp này áp đảo Mã-Ngọc, vị trưởng môn phái Toàn-Chân thì khó mà làm cho họ nể mặt.

Do đó Hoàng-dược-Sư, trong lúc bất ngờ, xuất luôn chiêu pháp Lạc-Anh.

Đây là một tuyệt chiêu, mà Dược-Sư đã rèn luyện hơn mười năm trời, những toán đông nó trong kỳ tỷ vô thời hạn nơi đất trời sơn để độc bá quần hùng, thì Mã-Ngọc làm sao thoát khỏi.

Cho nên Mã-Ngọc vừa lùi lại đã bị ngay chiêu lực của Dược-Sư đánh tạt đến, nhanh như tên, không còn đường nào tránh né nữa.

Mã-Ngọc hét lên :

... Nguy mất.

Cả các đạo sĩ Toàn-Chân đều vung kiếm cứu ứng, nhưng đã muộn. Bàn tay Dược-Sư chỉ còn cách ngọc Mã-Ngọc trong gang tấc. Dược-Sư chỉ cần ăn mạnh một chút nữa là tìm phái Mã-Ngọc tan nát.

Thấy nguy cơ trước sinh mệnh của vị trưởng giáo, bao nhiêu lưới kiếm đều dừng lại, mọi người há hốc mồm nhìn.

Nhưng may thay, Hoàng-dược-Sư đã rút tay về, đứng vào vị trí cũ, cười bằng mắt :

— Thế này tức là tã đả phá tay trận Bắc Đẩu của các người rồi đó ! Tuy nhiên, để các người chịu thua lối đó chắc các người không phục ta. Ta, Hoàng Lạc-Tạ không muốn các người thua một cách hèn hực. Nào, các người hãy múa kiếm đấu với ta kéo khác đi !

Lưu-xử-Huyền hô lên một tiếng tức thì các tay kiếm đều xông vào một lượt theo thế trận Bắc Đẩu vây hãm.

Riêng Mã-Ngọc thì không, ông ta nhảy lùi lại một bước bỏ lỏm :

— Hãy khoan ! Anh em ngừng tay !

Tất cả các đạo sĩ đều tuân lệnh xăm tấp.

Mã-Ngọc hướng về Dược-Sư tạ lễ và nói :

— Mong ơn đảo-chúa này lần tha chết cho bọn chúng tôi...

Dược-Sư cười hề hề :

— Phải ! Lời nói hay nghe được ! Thế thì người muốn nói gì cứ nói tiếp :

Mã-Ngọc nói lớn :

— Theo lẽ thì mấy mạng chúng tôi đã chết thắm về tay Đảo-chúa rồi ! Vì thấy chúng tôi có để lại một thế trận Thiên can, nay bị Đảo-chúa phá vỡ. Bọn chúng tôi biết rõ nguy cơ, những muốn chịu thua Đảo-chúa, song bọn chúng tôi trót hận Đảo-chúa, cần báo cứu cho cả sư môn. Vậy tôi nhân danh anh cả của phái Toàn-chân, cam đoan trước Hoàng đảo chúa là sau khi trả xong cứu hạn, tôi xin tự sát để tạ ơn Đảo-chúa dưới tuyến đài, vì Đảo-chúa đã có lòng tha mạng.

Hoàng-dược-Sư hỏi :

— Cứu hạn ấy là cứu gì vậy ?

Mã-Ngọc nói :

— Đảo-chúa đã làm hại Châu-bá-Thông sư thúc và Đàm-xử-Đoan sư đệ của chúng tôi.

Hoàng-dược-Sư cười ha hả, nói :

— Vậy thì cứ cùng ta đấu chiến, nói nhiều vô ích. Ta không muốn kẻ lẽ dài dòng.

Quách-Tĩnh lấy làm lạ nghĩ thêm :

— Phải Toàn-chân vậy đánh Hoàng-lão Tà vì hận rằng lão Tà đã giết Châu-bá-Thông và Đàm-xú-Đoan ư ? Việc này thực vô lý. Châu-bá-Thông còn sống tro tro đó, sao họ lại bảo là lão Tà giết. Còn Đàm-xú-Đoan bị chết ở điểm Xọa-Cổ chính mắt mình thấy rõ rồi. Nhưng tại sao Hoàng-lão-Tà không chịu nói cho họ biết ? Việc này nếu mình trình bày rõ ràng sự thật thì hai bên hèn chiến. Nhưng làm như vậy thì làm sao mình trả được cứu hạn của mấy vị sư-phụ. Số di mình áp đảo được Đông-Tà là nhờ lực lượng của Toàn-chân bày ra thế trận « Bắc đầu » này. Một khi họ hèn chiến thì mình tự tiện có báo được cứu cho các sư-phụ ta không ? Suy nghĩ một lúc, Quách-Tĩnh lại tư bảo :

Thù của ta thì ta xả thân mà báo ; còn việc hiền lành của đời bên cần phải được rõ trắng đen. Nếu ta lợi dụng sự hiền lành của đời bên để trả thù riêng có phải ta là đứu điều ngoa xảo quyết khác gì Tây-Độc.

Nghĩ như thế, Quách-Tĩnh không chút do dự, gọi Mi-Ngọc nói lớn :

— Thưa Mã-dạo-trưởng, Châu-bá-Thông sư thúc của ngài hiện đang còn sống, còn Đàm-dạo-trưởng thì chính Tây-Độc Âu-dương-Phong giết chết kia mà !

Khưu-xú-Cơ trợn tròn đôi mắt quát lớn :

— Mi nói sao ? Có bằng chứng gì để tỏ ra lời nói của mi có căn cứ ?

Quách-Tĩnh vội đem thuật cảnh mình lúc bị thương ẩn vào điểm Xọa-Cổ ở Ngưu-Gia thôn cùng với Hoàng-Dung huyện công chúa thượng, mặt thấy tại nghe tên Cửu-thị-tỷ và oan gia họa, rồi bị Tây-Độc Âu-dương-Phong ám thì quí kể, kể cho mọi người nghe.

Các vị Toàn-Chân nửa tin nửa ngờ, Khưu-xú-Cơ lại quát hỏi :

— Mi nói thật đấy chứ ?

Quách-Tĩnh trở vào Hoàng-dược-Sư nói lớn :

— Bị tự hận không sao thật được. Lão Tà đi rồi họ tự xưng mình, là đây lại dùng lời bẽnh vực. Nhưng sự thực là thế.

Hoàng-dược-Sư thấy Quách-Tĩnh thuật mình chuyện làm lỗi của các đạo-sĩ Toàn-Chân, có ý khen chàng là trung thực. Tuy

hiền, ông ta không biết vì đâu Quách-Tĩnh lại cứu hạn ông đến thế nên quát lớn :

— Vì đâu mày lại thù hận với ta ? Nê-Dung đâu ?

Kha-trần-Ác thay lời Quách-Tĩnh hét lên :

— Hoàng-lão-Tà, việc ác mày gây nên há còn hỏi ai. Nay Tĩnh con ! Hãy cùng thầy liều mạng với nó một phen để rửa hờn cho Giang-Nam thất quái.

Quét vữa dứt tiếng, Kha-trần-Ác đã vịn hột sừng mình vung cây nạng sắt nhằm vào đầu Hoàng-dược-Sư đánh tới.

Quách-Tĩnh nghe Kha-trần-Ác nói thế, mừng rỡ vô cùng, vì thấy vị đại-sư-phụ mình đã tha tội, nên gọi lớn :

— Đại-sư-phụ ! Nhị-sư-phụ và các sư-phụ của con chết rất thảm.

Hoàng-dược-Sư thấy tay bắt lấy cây nạng sắt của Kha-trần-Ác, giữ chặt trong tay, rồi hỏi Quách-Tĩnh :

— Mày nói sao ? Các vị Giang-Nam lục quái do Chu-Thông dẫn đến đảo ta hiện đang ung dung làm những quý khách sống thanh nhàn, sao mi bảo là chết thảm ? Đứa nào dám đến căn cứ của ta mà giết hại ?

Quách-Tĩnh trợn trừng đôi mắt như này lửa :

— Chính tay lão tặc đã lìa sát năm thầy ta còn dám chối ư ?

Vì quá uất, nên nói chưa dứt lời, Quách-Tĩnh đã lao mình vào đâm Hoàng-dược-Sư một kiếm.

Hoàng-dược-Sư tức giận, không thêm phân định phải trái nữa, cầm cây nạng sắt của Kha-trần-Ác tung lên, nạng và kiếm chạm nhau nảy lửa.

Đoạn ông ta thét mắng :

— Sức mạnh ! Ta, Hoàng-lão-Tà, trên đời dọc ngang có một, phỏng như ta đã giết năm quái khách Giang-Nam cũng là chuyện thường, há lại sợ sao mà chối ? Nhưng thôi ! Đừng nói dông dài, năm thầy mày đã chết trên đảo của ta thì cứ đánh với ta mà báo thù.

Kha-trần-Ác thu nạng về toàn dùng sức đánh nữa. Vì Quách-Tĩnh cũng làm làm đoán kiếm chực ẩn thua với lão Tà thì bỗng một bóng trắng từ bên ngoài lao vào ôm lấy Dược-Sư, vừa khóc vừa nói lớn :

— Không, không ! Không phải cha sát hại năm vị Giang-Nam

quái khách đầu. Con đã biết rõ, xin cha chờ nóng giận anh Tinh con.

Mọi người đều giết mình, xem lại thì đó là Hoàng-Dung, con gái độc nhất của Hoàng-Đông-Tà, mà trước đây ông ta đã nghĩ oan cho Quách-Tinh sát hại.

Hoàng-Dung đến từ khi nào, trong bọn không một ai hay biết.

Quách-Tinh vừa trông thấy mặt nàng, trong lòng mừng vui lẫn lộn xen cả lo sợ, không biết nói năng sao, chỉ đứng ngây người nhìn mãi.

Hoàng-Dung trông thấy cha mình còn sống mà Quách-Tinh cũng chả hề chi thì lòng mừng khôn xiết kể.

Hoàng-dược-Sư vừa trông thấy, con gái yếu tức thì bao nhiêu nỗi nghi ngờ gán cho Quách-Tinh thấy đều tiêu tan theo mây khói. Ông mừng quá, vội chạy lại vỗ vai Hoàng-Dung hỏi lớn :

— Con vẫn mạnh giỏi chứ ? Cha nhớ con không biết chừng nào.

Từ thuở nhỏ tới lớn, Hoàng-Dung thiếu tình thương của người mẹ hiền. Cách đây không bao lâu nàng được Nhứt-Đàng đại sư cứu sống âu yếm như thui nấu từ nên cảm thấy cõi lòng được xoa dịu rất nhiều. Hôm nay lại được phụ thân gọi lên những câu thương nhớ khiến cho nàng cảm thấy như người ốm được uống thang thuốc bổ, nên cảm thấy xúc động bồi hồi, vội ôm chàng cổ cha vừa thốt thốt vừa kể lể :

— Cha ơi, độ này trâu nước oán con quá chừng, mỗi khi thấy mặt con thì xua đuổi như kẻ thù, con khổ tâm lắm cha ơi !

Hoàng-dược-Sư xoa đầu con gái, ngựa mặt lên trời cười sà sặc một hồi rồi nói lớn :

— Lão Hoàng-Đông-Tà này, suốt bao năm sống cô độc một mình, bị người đời gán cho biết bao nhiêu tội lỗi nên cũng quen rồi, ngày nay nó có nghĩ cha nữa cũng chẳng ăn thua gì, dù nó oán mà cần phải bào chữa nữa hờ con. Bọn Giang-nam quái khách là kẻ thù không đội trời chung với con Mai nhược Hoa, sự lý của con, thì dù cha có ra tay giết hết bọn chúng cũng được chứ sao ?

Hoàng-Dung dấy dậy khóc lớn :

— Không, không, con biết nhất định không phải cha giết họ. Thì chuyện chi cha lại nhận họ về nhà. Dường có nhận nữa thì nghiệp con làm nghe cha.

Hoàng-dược-Sư quát mặt nhìn Quách-Tinh hỏi con.

— Thằng tiêu quỷ kia nó dám cả gan hất con sao. Như thế thì quá lắm rồi. Con hãy buông cha ra để cho nó về chùa Diêm chúa cho rồi.

Ông nói vừa dứt lời, không cần chờ phản ứng của Hoàng-Dung, và niếc đầu Hoàng-Dung đang ôm chặt bên lưng, bỗng vung tay đập ra sau một cái lẹ hơn chớp giật, không ai nhận thấy kịp. Quách-Tinh đang đứng chấp ngón suy nghĩ về cách đối đáp và câu chuyện mà hai cha con Hoàng-dược-Sư đang đàm thoại để tìm một cứu cánh cho thỏa đáng, bỗng nhiên nghe « bốp » một tiếng rất lớn, và má bên trái đã nhận nguyên một cái tát trọn vẹn. Khi chàng định đưa tay ra đỡ thì Hoàng-dược-Sư đã thu tay về xoa trên đầu con gái làm như không có việc gì xảy ra, và cũng không đánh ai cả. Bao nhiêu cao thủ phái Toàn-chân đứng xung quanh cũng không kể nào ngờ cha vợ vừa mới bốp tai chàng rề. Cũng may, Hoàng-dược-Sư chỉ tát cho lấy lệ, tuy tiếng kêu to nhưng sức đánh thật nhẹ, nên Quách-Tinh không thấy đau đớn mấy. Quả thật là lạnh lẽ và ào diệu thay cho hành động của lão Đổng-Tà. Nếu Hoàng-dược-Sư ra tay thật tình thì còn gì là mặt của Quách-Tinh nữa.

Nhận cái tát tuy không đau nhưng khiến Quách-Tinh hoang mang, trong bụng phân vân chưa biết nên làm thế nào hay đánh lại, thì Kha-trần-Ác nghe tiếng kêu đã biết đệ tử mình bị đòn rồi, lên tiếng hỏi ngay :

— Tinh con, con vừa bị đòn, có nguy hiểm chăng ?

Quách-Tinh đáp :

— Dạ không sao, mặt mày con vẫn không bị thương tích gì.

Kha-trần-Ác mừng thầm và lên tiếng nói :

— Tinh nhi, con không nên quá thật thà mà tin tưởng nơi tài đóng kịch của cha con tên yêu nữ ấy. Chúng nó muốn tìm cách để lôi kéo lấy lòng con đây. Chính ta đây, tuy bị mù cả hai mắt nhưng đã nghe thấy con là Nam-Sơn Tiểu-tử Nam-Hi-Nhân bảo rằng, chính mắt y nhìn thấy yêu tặc đã hạ sát các sư phụ của con...

Quách-Tinh nghe nói bỗng thấy rợn gan, không đợi Kha-trần-Ác dứt lời, đã nắm chặt hai quỳ, phóng người xua thẳng về phía Hoàng-dược-Sư, ngay lúc ấy, Kha-trần-Ác cũng vung nặng sắt nhắm đầu Lão Đổng-Tà đập xuống thật mạnh.

Hoàng-đức-Sư đẩy Hoàng-Dung qua một bên tránh đòn của Quách-Tĩnh, đồng thời đưa tay bắt nạng của Kha-trấn-Ác. Vì đã bị bắt gặp một lần, cho nên phen này Kha-trấn-Ác cần thận để phòng không cho Hoàng-đức-Sư cướp được nữa.

Cuộc đấu kh lâu, đã chuyển sang cuộc đấu lực vô cùng ác liệt.

Quách-Tĩnh tuy được may mắn, chỉ trong một thời gian ngắn có nhiều cao nhân chỉ điểm làm thế võ cao siêu, tuy nhiên vẫn chưa thể nào so sánh được với một đại võ-sư như Hoàng-đức-Sư đảo chùa. Mặc dầu có sư phụ Phi-thiền-Biền Bực Kha-trấn-Ác tiếp sức nhưng tài nghệ vẫn còn thua sút quá xa. Kha-trấn-Ác quyết sử dụng hết các ngón tuyệt kỹ trong « Phục ma trường pháp » múa lên như quỷ khóc thần sầu nhưng vẫn chẳng đem lại một may may hy vọng nào thắng nổi.

Vừa đấu độ ba mươi hiệp Quách-Tĩnh đã bị Hoàng-đức-Sư đấm vào thế lưng tủng, tay chân không còn lạnh lẽo chông đờ nữa.

Đứng ngoài lược trận, trông thấy tình thế có vẻ nguy nan, Khưu-xứ-Cơ suy nghĩ :

— Xưa kia những khi anh em trong Toàn-Chân giáo phái bị nguy thấy trở người ta hết lòng tiếp cứu, hôm nay chả lẽ nào ta đi làm ngõ hay sao ? Bây giờ mặc dầu chưa biết Châu sư thúc mất hay còn, công việc trước mắt là phải đánh bại Lão Đông-Tà rồi mới tính các việc khác sau.

Nghĩ như thế, Khưu-xứ-Cơ tuốt kiếm thét to :

— Kha đại hiệp hãy ra sau đường sức, để lão phụ thay thế vào phòng vị đó cho.

Doãn-chí-Bình vừa rồi bị Hoàng-đức-Sư quật trúng một đòn sưng húp cả mặt mày tuy nhiều cũng chưa đến nỗi bị trọng thương. Khi trông thấy sư phụ xông vào cũng vội vàng tuốt kiếm phi thân lại phía sau lưng Kha-trấn-Ác để hộ vệ cho ông.

Trận Thiên-Cang Bắc-dầu đã kịp thời sắp đặt và hoạt động lại như cũ, hăng say bao phủ Hoàng-đức-Sư vào chính giữa.

Hoàng-đức-Sư nổi nóng, mồm mồm suy nghĩ :

— Trước kia bọn chúng vây đánh ta vì câu chuyện hiền làm thì cho cũng được đi. Hiện nay Quách-Tĩnh đã thuật rõ đầu đuôi câu chuyện bao nhiêu khúc chiết đã cời mò ra rồi, chẳng hiểu vì sao chúng vẫn còn cậy đông hiệp lì mặt. Hay là các tên đạo sĩ

hỏi thúi này tướng Lão Đông-Tà này không biết giết người hay sao ?

Nghĩ xong ông lắc vai một cái phi thân bay vút lên đến cạnh Kha-trấn-Ác đưa tay chộp lấy cây nạng sắt.

Hoàng-Dung đứng ngoài lược trận, trông thấy Hoàng-đức-Sư trốn mất lộ vẻ hung quang thì biết rằng thân phụ đã cảm thù đến cực độ, và thế trận đã đi đến chỗ gay go khó giải, nâng cảm thấy cõi lòng tê tái chưa biết toàn hậu làm sao, bỗng thấy Khưu-xứ-Cơ, Mã-Ngọc và Dương-xứ-Nhất đồng thời vung kiếm ngăn đỡ chưởng lực của cha không cho hại được Kha-trấn-Ác, trong lúc ấy Kha-trấn-Ác lại vung nạng sắt khỗ vào đầu nâng mông lớn :

— Con tiểu yêu nữ, phen này ta quyết không để mày sống sót để quyền rũ học trò tao nữa đâu.

Hoàng-Dung nổi nóng, né qua một bên rồi trợn mắt thét lớn :

— Lão già thất phu sao hay bạo miệng rủa người làm vậy, có gan chửi lại câu nữa xem-nào ?

Nguyên trong số Thất quái Giang-nam thì trừ Diệu-thủ Thư-Sinh Chu-Thông, bao nhiêu người thấy đều xuất thân bán hàn, nhưng phụ cực mệnh cho nên lời ăn tiếng nói thường thô lỗ cực mệnh không được tao nhã cho lắm. Mặc dù nhờ tài cao và nghĩa khí thậm trọng được nổi danh hào kiệt, nhưng bản chất cũ vẫn còn cho nên những khi bị kẻ địch chọc tức hay giận ai thường thốt ra những lời chửi bới cực cần. Hơn nữa hiện nay Kha-trấn-Ác đang cảm thù Hoàng-đức-Sư tới độ, chỉ làm le tìm cách xé thịt phanh thây, uống máu moi tim ông để báo thù năm em bị thảm tử trên Đào-Hoa đảo. Khi vừa chửi Hoàng-Dung mấy câu và bị nâng chưởng mắng lại, Kha-trấn-Ác tức quá bèn đem tất cả những danh từ nặng nề, những câu chửi rủa cay độc ra trút hết trên đầu nâng.

Hoàng-Dung vốn sinh trưởng trên Đào-hoa đảo, được phụ thân giáo dục cho những sự cao quý thanh tao chớ có bao giờ được nghe những câu nói hốc búa cay độc, các danh từ chửi rủa của Kha-trấn-Ác.

Cha con Hoàng-đức-Sư tuy bị người đời gán cho danh hiệu ác độc ma đầu, thành phần hung dữ bạo ngược, nhưng thật ra cả hai cha con đều thuộc vào loại thượng lưu tinh tú của đời này,

cho nên khi nghe Kha-trần-Ác chưởi nàng là « con diêm » thì không hiểu ý nghĩa ra sao chỉ quắc mắt hỏi lại :

— Con diêm thì đã sao, mà diêm là cái gì hở ?

Doãn-chí-Bình biết nàng chưa hiểu chữ ấy nên cắt nghĩa hộ :

— « Con diêm » là hạng gái giang hồ chuyên môn làm tiền, bán thân nuôi miệng, không có tí nhân phẩm nào hết.

Hoàng-Dung nghe nói nổi giận căm gan, đầu óc bấn loạn, đứng hết muốn văng, thét lớn :

— Một người thuộc hạng Đại-hiệp, nổi tiếng đương thời trên võ lâm, tại sao lại có thể mờ mịt dùng những danh từ bỉ đĩ để tiện như thế được ?

Kha-trần-Ác trợn mắt chưởi thêm một hồi nữa rồi bảo :

— Đi với Phật mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy. Cho nên đối với bọn ma đầu dâm loạn như cha con bây thì tướng không có danh từ nào có thể dùng cho xứng đáng để chỉ rõ cho hết cái đê tiện xấu xa của chúng bây được.

Xưa nay Hoàng-Dung rất nể vì Kha-trần-Ác, nhưng lần này không còn kể gì nữa, nàng bèn rút gậy trúc ra vung tay xia mạnh vào Kha-trần-Ác.

Vừa đập một nạng Hoàng-Dung tránh được nay lại thấy gậy trúc của nàng múa vo vo đánh tới, Kha-trần-Ác vẫn xem thường thuận tay đập thêm một nạng nữa, thật ra ông không ngờ Hoàng-Dung đã xử theo « đã cầu bằng pháp » thân diệu tuyệt luân, sức mạnh không sao chống đỡ nổi.

Tiếp vài thế sau, cây nạng sắt của Kha-trần-Ác đã bị Hoàng-Dung xử dụng theo chiến thuật « đầu » kèm riết không thể nào hoạt động hay múa may theo ý muốn nữa.

Hoàng-Dung trở tài múa gậy, đứng theo « đã cầu bằng pháp » cây gậy trúc biến thành một vòng hào quang xanh biếc vừa hồng vừa lạnh, trên dưới phủ kín oai lực vô biên, khiến Kha-trần-Ác phải lâm vào thế bị.

Kha-trần-Ác đang chiếm phương vị « thiên toàn » trong trận Thiên-Cang Bắc-đầu của Toàn-Chân phái, một vị trí vô cùng trọng yếu trong thế trận. Nhưng vì ông bị Hoàng-Dung áp đảo cho nên trận Thiên-cang Bắc-đầu vì vậy mà bị lung lay không còn hiệu lực như trước nữa.

Trường-xuân-Tử Khuru-xử-Cơ thấy Kha-trần-Ác lâm nguy vội vung trường kiếm đâm vút vào Junh, Hoàng-Dung. Nhưng Hoàng-Dung ý nghĩ có mục nhắm vào giáp nên không thêm tránh né lướt kiếm cứ đâm nhiên vung gậy tấn công Kha-trần-Ác tới tấp.

Khuru-xử-Cơ vừa đâm đến mình Hoàng-Dung đã chột nghĩ :

— Ta đường đường một đại hiệp vang danh thiên hạ, lẽ nào đi đâm sau lưng một đứa gái nhỏ đáng hàng con cháu, không sợ thiên hạ chửi cười hay sao ?

Nghĩ đến đó nên khi mũi kiếm vừa đến áo nàng, thì Khuru-xử-Cơ đã thu lại ngay không đâm nữa.

Việc giải cứu cho Kha-trần-Ác chỉ trông cậy vào nhát kiếm ấy, nhưng ngặt nỗi Khuru-xử-Cơ vì danh dự không đâm cho nên Kha-trần-Ác đã vô phương xoay trở. Hoàng-Dung nhân cơ hội ấy vọt lên vừa đánh vừa gạt, mượn sức địch làm sức mình, cho Kha-trần-Ác càng cố gắng bao nhiêu thì thế gậy của nàng càng mạnh bấy nhiêu. Cây nạng sắt không còn nằm vững nữa, bị cây gậy trúc hút rời khỏi tay bay vút lên không quay mấy vòng rồi rơi ra ngoài đấm đất nhào mây hàng lan can và văng xuống mặt hồ làm nước tung lên như pháo bông.

Xích-cước-Tiền Vương-xử-Nhật trông thấy Kha-trần-Ác đã mất cây nạng sắt thì vội vàng phi thân đến án ngữ trước mặt để bảo vệ, phòng Hoàng-Dung tấn công luôn.

Là một tay lùn lùn lùn nằm trong giang hồ, nhìn xa hiệu rộng nhưng Vương-xử-Nhật cũng chưa hề được thầy ai xử dụng « đã cầu bằng pháp » bao giờ cho, nên hôm nay vừa trông thấy lần đầu quá ư kỳ diệu thì ông cũng thấy lặn kinh ngạc hết sức, chưa hiểu là lời-vở nào và nàng đã học được ở đâu ?

Quách-Tĩnh đứng đối diện phía trước, vừa trông thấy người yêu ông gậy của Hồng sư phụ áp chế Kha sư phụ liền là lớn :

— Xin thầy đừng ngại, cứ đứng nghỉ sức đã có con tới thay đây.

La-xong-chàng liền rời phương vị Bắc-Đầu tiến tới phương vị Thiên-Toàn lẹ làng như xao xẹt.

Nguyên trong thế trận Thiên-Cang Bắc-Đầu này lúc nào cũng lấy phương vị sao Thiên-Quyển làm chủ. Vì vậy nên khi Quách-Tĩnh đến phương vị Thiên-Toàn thay Kha-trần-Ác, thì Khuru-xử-Cơ liền thay vào phương vị Thiên-Quyển cho nên uy lực càng vững chắc hơn.

trước nữa.

Lúc này võ công của Quách-Tĩnh đã tiến bộ một mức quá xa, hơn cả các đạo-sĩ của Toàn-Chân phái, huống chi chàng lại học thuộc tất cả những bí quyết của trận này rồi, cho nên khi thay thế vào phương vị Thiên-Toàn cho Kha-trần-Ác thì đã không có gì lung túng mà trái lại còn tăng thêm uy thế của trận gặp mấy lần.

Sau sự thay đổi này, trận Thiên Cang Bắc-Đẩu tức thì biến chuyển sang trạng thái khác ngay, khiến cho Hoàng-Dược-Sur thấy lung túng không thể nào ứng phó được bình thường như lúc trước nữa.

Lúc này tuy được Hoàng-Dung dùng «đá cầu hồng pháp» giúp sức nhưng vị chưa hiểu kịp phương thức đối phó theo thế trận mới cho nên Hoàng-dược-Sur cảm thấy rối ren sắp lâm vào thế bị, không chống đối hữu hiệu như trước nữa.

Cũng may là các đạo sĩ Toàn-Chân phái vẫn thêm kính phục Hoàng-dược-Sur là con người ông lúc nào cũng rành rọt, ăn oán phải mình nên không nở ra tay, bức sách làm. Nhờ vậy mà Hoàng-dược-Sur rảnh tay được phần nào để quay sang kịch chiến cùng chàng rể quý. Trong lúc nóng lòng vì thấy bị nguy hiểm, Quách-Tĩnh dụng hết sức lực, vừa khỏe vừa liều mạng, đôi lúc cũng gây sang chấn cho cha vợ rất nhiều. Mặc dầu lăm vào tình cảnh khó xử nhưng Hoàng-dược-Sur vẫn can đảm chịu đựng tiếp tục chiến đấu chứ không bao giờ chịu hờ môi cái chính là không phải do ông đã ra tay hạ sát năm vị quý khách trên đảo Đào-Hoa. Chính cũng vì thế mà ông đã vô tình khiến cho con gái cũng phải chịu bao nhiêu điều khổ lụy đau đớn tức muốn tự tử vì suýt bị võ lữ tình duyên cùng Quách-Tĩnh sau này. Nhưng đó, chúng ta là vì bản chất can trường của Hoàng-đào-chúa xưa nay và cũng là một sự an bài của tạo hóa khiến cho Hoàng-Dung phải chịu đựng một thời gian.

Hoàng-dược-Sur mãi kịch chiến đến độ hăng máu, không còn nhớ lại mình là một bậc tiền bối võ lâm, quên nốt cả tình cha vợ con rể. Còn Quách-Tĩnh thì cứ bậm môi càng đánh càng hăng say trong óc chàng đã quên hết tình nghĩa cũ, chỉ nhìn thấy nơi chân Hoàng-dược-Sur là hai người đại thù nghịch, đã gieo trồng tởm cho mình và Đại sư phụ. Chàng ý có Thiên-Cang Bắc-Đẩu trận và các vị đạo-sĩ Toàn-chân phái làm hậu thuẫn cho nên vận dụng toàn lực để kích Hoàng-Dung và Hoàng-dược-Sur. Hoàng-dược-Sur nổi bực

và căm hận vô cùng, nhưng trước một số đông cao thủ, trong thế trận võ công hiểm ác và chú rồ liều mạng khỏe như voi, cũng chưa thấy hy vọng đánh lại thắng thế nổi.

Quách-Tĩnh luôn luôn sử dụng hai tay theo thế lèo hoàn, khiến Hoàng-dược-Sur phải đem hết tài lực ra thì thôi mới tránh né nổi.

Hoàng-Dung nhìn thấy Quách-Tĩnh xưa nay vốn hiền lành ngoan ngoãn phúc hậu vô cùng, chẳng hiểu vì sao kỳ này lại trở nên hung tợn, đôi mắt đỏ ngầu, đùng đùng sát khí, xem cha con mình như hai kẻ xa lạ hay là cứu thủ huyết hận đầu đầu, khiến cho nàng vừa ngạc nhiên vừa đau đớn, vừa tủi phận, nên vội vàng nháy ra trước mặt Hoàng-dược-Sur, ẩn ngữ ngay đối diện Quách-Tĩnh bệu bạo gào lớn :

— Anh Tĩnh, anh hãy giết em trước đi cho vừa lòng rồi muốn làm chi thì làm.

Quách-Tĩnh trợn đôi mắt đỏ ngầu thét lớn :

— Ta không anh em với ai nữa hết. Có khôn hồn thì rút cho khuất mắt ta ngay.

Hoàng-Dung sửng sốt và chạnh lòng suy nghĩ :

— Chẳng hiểu ta đã làm đến tội tình gì, mà anh ấy lại nở đối xử nặng lời như thế ấy. Chẳng qua ta cũng là một nạn nhân của hoàn cảnh này có khác gì anh ấy đâu.

Nàng đang ngăn người suy nghĩ thì Quách-Tĩnh đưa tay gạt sang một bên để lấy chỗ tấn công Hoàng-dược-Sur.

Hoàng-Dung định bụng chống lại thì bỗng từ phía sau có một chuỗi cười khanh khách nổi lên muốn điếc ráy và một giọng nói thật lớn vọng lại :

— Xin Hoàng dược huynh chớ buồn lòng, đã có tiêu đề giúp tức đây. Té ra đệ cũng đến vừa phải lúc quá... hà... hà.

Giọng nói vừa có vẻ ngạo nghễ vừa bông đùa, tiếng nói bên nhọn như muốn xé rách màn nhĩ, như cả hai tai, khiến cho bọn Toàn-Chân không dám quay đầu lại nhìn, phải xoay thế trận ra phía sau lưng Hoàng-dược-Sur để nhìn tới. Toàn bọn thấy về phía mạn Nam-Hồ có bảy tám người đang đứng lơ lơ, kẻ thấp người cao, kẻ già người trẻ, óm-mặt khác nhau, mà người vừa thốt ra câu nói là một ông già, hình dung cổ quái, mình cao, tay dài, hai mắt sáng như điện loáng, liếc nhìn lên. Người ấy quả là Âu-dương-Phong Tây-Độc !

Đou-Dương-Từ Mã-Ngọc bera ra khẩu lệnh, tức thì Khuru-xư-Cơ quay sang bảo Quách-Tĩnh :

— Tinh anh, con hãy đề Hoàng-dược-Sư đó, mau mau xuống giết tên Âu-dương-Phong kia trước đã.

Nói vira dứt lời, Khuru-xư-Cơ đã vung trường kiếm, hướng đến toàn thể nội bộ kéo nhau xuống tận bãi cỏ, bố trí trận thế bao vây lấy Âu-dương-Phong.

Quách-Tĩnh chỉ chú trọng tấn công Hoàng-dược-Sư nên không nghe lời Khuru-xư-Cơ nói, đến khi thấy sáu vị đã tiến về phía Nam-Hồ thì chàng lại hăm hồ xăng tay xông đến tiếp tục quyết đấu cùng Hoàng-dược-Sư nữa, không còn kể đến thân thân, nhậu nhượng gì nữa hết.

Hoàng-dược-Sư trụ mắt nhắm luôn sáu chiêu không trúng, hai người lại tiếp tục quần nhau đánh nữa.

Ngay lúc ấy ở dưới phía bờ hồ các đạo sĩ Toàn-chân phái đã bày xong trận thế Thiên-Cang Bắc-Đầu, và nhìn lại phía sau thấy Kha-Trần-Ác đang đứng yên lóng tai nghe gió, hai tay xăng tròn, rồi bỗng nhiên phi thân nhảy ào tới ôm chặt lấy Hoàng-dược-Sư cho Quách-Tĩnh tấn công vào chỗ nhược.

Khuru-xư-Cơ thấy vậy liền tăng Kha-trần-Ác phía này quyết thì mạng mình đề chết theo các em, cho nên chắc chắn ông ta không thể nào rời trên ấy để xuống giữ phương vị Thiên-Toàn trong trận nữa nên cất lời gọi Doãn-chí-Bình tạm thay thế.

Bỗng nhiên Đou-Dương từ Mã-Ngọc ngấm luôn hai câu thơ của Đàm-xư-Đoan đã ngâm tại quán Xọa-Cổ trước giờ vĩnh biệt, khiến cho toàn bọn cảm thấy bưng bưng cảm tức, vung vũ khí xông bừa vào tấn công Âu-dương-Phong không lý gì kiêng nê nữa.

Thấy bảy người cùng tấn công luôn một lần, Âu-dương-Phong liền ngồi xồm xuống đất, đôi mắt hướng về bọn họ, giống như một con lạch đang thu bình rình mồi. Trong khi các người vung kiếm tấn công thì Âu-dương-Phong cứ ngồi yên vị trí cũ hai tay chụm cây xà trường loang loang đánh đỡ, trong nháy mắt đã đẩy lui cả sáu đại đạo sĩ và Doãn-chí-Bình dạt xa ra sáu bảy thước.

Nhưng đỡ chỉ mới là mấy đòn thứ sức đầu tiên mà thôi, vì lúc mọi gặp nhau Âu-dương-Phong đã khôn khéo đề phòng đỡ hết sức địch chứ chưa xuất lực thật sự.

Hơn nữa ngày nào tại điểm Xọa-Cổ, Chính mắt Âu-dương-Phong đã thấy rõ các đạo sĩ Toàn-Chân phái đã bố trí trận Thiên-Cang Bắc-Đầu do Vương-Trùng-Dương di truyền trước khi quy thiên, và cũng lợi hại, đã khiến thấy trò Hoàng-dược-Sư lúng túng. Hôm nay đến phiên mình trực tiếp đối địch, họ đã khôn khéo đề không dám khinh địch nữa. Mặc dầu bảy người cùng xông tới đánh, Âu-dương-Phong vẫn phải giữ kỹ mặt tiền, gạt họ tạm xa ra để có đủ thì giờ quan sát lại tìm những nhược điểm của họ để dần dần tiêu diệt từng người một.

Trận Thiên-Cang Bắc-Đầu quả nhiên vô cùng lợi hại. Bảy làn kiếm như rồng bay phụng múa, nhất loạt phát huy uy lực phóng thẳng vào người Âu-dương-Phong tới tấp, khiến họ phải dồn hết tâm thần ứng phó từng chiêu một.

Qua lại vài phút, Âu-dương-Phong đã nhận thấy phương vị Thiên-Toàn do chú đạo sĩ trẻ tuổi trấn giữ có mùi kém sức và chậm chạp, nên liền mưng rờ như tìm ra cửa quý, nghĩ rằng :

— Bây giờ ta chỉ cần tấn công vào góc yếu này. Khi góc ấy bị gãy tất nhiên toàn thể trận phải đổ vỡ ngay tức khắc.

Tuy nhiên lão vẫn chưa hấp tấp tấn công ngay và cứ ngồi yên và xử dụng cây xà trường chống đỡ, phóng đôi mắt sáng như sao quan sát khắp bốn phương tìm hướng hết sức kỹ lưỡng.

Trên lầu khách điểm, Quách-Tĩnh và Hoàng-dược-Sư ôm nhau vật kịch liệt, chưa phân thắng bại. Kha-trần-Ác vừa xắn tay xông vào đã bị Hoàng-Dung dùng đá cầu bồng đánh dạt ra một bên cách xa trên mười thước và la lớn :

— Phụ thân và anh Tinh hãy dừng tay để tôi phân trần đôi lời đi.

Mặc dầu tiếng gọi của Hoàng-Dung rất lớn, xoe xoe bên tai, nhưng Quách-Tĩnh chẳng hề quan tâm ; cứ xông vào vừa đánh vừa đâm mãi không dừng tay một phút nào. Nhưng Hoàng-dược-Sư đầu có vừa gì để cho chàng đánh trúng được !

Hoàng-Dung nhận thấy này giờ Hoàng-dược-Sư tuy đánh né nhưng vẫn nương tay không nặng đòn thì biết rằng phụ thân mình vì thương máu không đành lòng ra hết sức. Không ngờ Quách-Tĩnh lại chẳng biết diệu cú liều chết xông vào như đánh với kẻ tử thù, thì cảm thấy lòng đau như cắt. Hơn nữa đang xa, phía bên

Hồ thĩ Âu-dương-Phong cứ găm lên cõm cõp, vừa học vừa đánh, đầy tung cả bảy đạo-sĩ Toàn-Chân phái ra xa lẫn, thì biết rằng cợp diện đã đến hồi quá-ư nguy hiểm. Nếu cứ để kéo dài trong hai người, cha nàng và Quách-Tĩnh, nếu quá hững say, thì có một người bị thương tích thì còn cách nào cứu vãn được nữa. Vì vậy nên nàng đưa mắt nhìn xung quanh tìm người cầu cứu.

Khi chợt nhìn lên cao thấy Hồng-thất-Công, vị sư-phụ của mình đang đứng ngay cửa lầu nhìn xuống, miệng cười khà khà quan sát thế trận. Hoàng-Dung mừng quá vội la lớn :

— Lay thầy thương con, cứu vãn giùm tình thế. Thật khôn khéo cho thân con, chẳng biết làm sao cản ngăn hai người được nữa.

Hồng-thất-Công cũng công nhận tình thế quá ư gay cấp, cả hai mặt trận đều có vẻ nguy nan nên nghĩ bụng :

— Đến lúc này tất nhiên ta phải rá tay can thiệp mới được. Nhưng phạm ở đời lời nói đầu bằng sức mạnh của quyền cước. Ta hơi buồn vì nỗi võ công của mình chưa phục hồi đầy đủ, bọn chúng lại đánh nhau bằng hái như thế kia, mình khuyên suông đã chắc gì chúng đếm xỉa tới, còn nếu phải dùng sức thì ta đâu còn phong độ như xưa để hòa giải cho nổi.

Tuy nhiên Quách-Tĩnh là học trò, còn Hoàng lão Tà dù sao cũng là người nghĩa khí, dù sao cũng niệm tình nể mặt già này, may ra nói được cũng nên. Vậy cứ đánh liều xem thử.

Nghĩ vậy, Hồng-thất-Công khẽ chuyển mình chống tay vào lan can cầu nhảy bay xuống như tàu lá rụng và kêu lớn :

— Xin đôi bên khá dừng tay cho lão ăn mày này có đôi lời biện bạch.

Trong khi Hồng-thất-Công vừa hô lớn thì Quách-Tĩnh và Hoàng-dược-Sư cũng đã ôm nhau nhảy vút xuống bãi hồ bên cạnh Thiên-Cang Bắc-Đầu trận. Hoàng-Dung và Kha-trần-Ác cũng phi thân nhảy theo liền.

Hồng-thất-Công cũng tung người nhảy vào theo và vận dụng nói lực nói lên lần nữa.

Xưa nay tiếng tăm của Cửu-chỉ Thần-Cái Hồng-thất-Công vang dậy khắp giang hồ, oai vang trên hoàn vũ, hôm nay ông vừa lên tiếng, tức thì cả bốn phe đều dừng tay ngay. Chẳng những chỉ Quách-Tĩnh và Hoàng-dược-Sư ngưng tay mà cả Âu-dương-Phong

và bảy đạo-sĩ Toàn-Chân phái cũng thay đều đình bộ, đứng yên tại chỗ nhìn lên. Cả một không khí sát phạt đàng đàng sát khí bỗng nhiên lắng xuống, bốn bề yên lặng như tờ. Thật đáng kinh thay cho một lời nói của lão già ăn mày, quần áo rách rưới đi đứng loạng choạng !

Gió nồm phe phây, xa xa trên mặt Thái-Hồ mênh mông, bát ngát nhấp nhô hàng ngàn lá buồm cầu trắng xóa đang lướt theo làn sóng bạc khiến cho mọi người cảm thấy một nỗi cảm hoài man mác. Đối với những nhân vật có tâm hồn thì sĩ như Khưu-xử-Cơ và hai cha con Hoàng-dược-Sư thì quang cảnh trên mặt hồ càng dễ xúc động, cho nên thay đều cúi đầu khế thờ dài.

Những nhân vật này đã cảm thấy một niềm chán nản u buồn xâm chiếm tâm tư vì cũng như Hồng-thất-Công, ai nấy cũng mang nặng mọi boai bão quật cướp, cùng liên tưởng đến cảnh đất nước đang bị rơi Hồ đầy xéo, cả một vùng Lâm-An gấm vóc không khác nào một cánh buồm đang bập bùng trước gió, chưa biết chồm đắm ngày nào. Con thuyền Quốc gia mất lái đang quây cuồng trước trận phong ba, thế mà bao nhiêu người có tâm huyết và đã mang danh chút ít trong võ lâm, chưa có một cứu cánh nào cho tổ quốc lại đem nhau ra thanh toán cứu thù vô vàn đến nỗi gây thêm cảnh nổi da dáo thật cốt để mua chuộc lấy cái danh vọng hào hu ên cho cá nhân, thì còn chi mà nói nữa !

Tình trạng của Âu-dương-Phong thấy đáng ngại nhất vì lão tự xét :

— Xem điệu bộ của lão ăn mày họ Hồng này, hình như hẳn đã phục hồi công lực rồi ! Có lẽ nào mau như thế được ?

Nhưng Âu-dương-Phong đâu có ngờ rằng mấy lúc sau này Hồng-thất-Công đã nhờ Quách-Tĩnh đọc lại những đoạn kinh văn bằng chữ Phạn trong «Cửu âm chơn kinh», nhờ Đoàn Nam-Đề dịch hộ để tự luyện và đã thông được kỳ kinh bát mạch, khí huyết trong người đã lưu thông rồi. Xưa kia võ công của Cửu-chỉ Thần-Cái Hồng-thất-Công đi đến chỗ siệt quần bạt tụy, nay nhờ những quyết khiếu cũ nên luyện lại cũng chẳng khó khăn mấy chút. Vì vậy cho nên chỉ vồn vện trong mấy ngày đêm, Hồng-thất-Công đã đã thông hết kỳ kinh bát mạch và các công phu nội ngoại đã phục hồi lại hơn sáu bảy phần rồi. Ngay như việc nhảy xuống lầu, và tiếng nói vừa phát âm sang sảng vừa rồi, cũng chứng tỏ được rõ ràng sự

thành công ấy.

Hiện nay vì mới phục hồi công lực nên lẽ dĩ nhiên lực lượng vẫn còn kém sút hơn xưa, tuy nhiên Hồng-thất-Công cũng có thể đủ sức chống cự lại với những hàng có bản lãnh trung bình.

Khi thấy Hồng-thất-Công nhảy bay từ trên lầu cao xuống đất, Âu-dương-Phong chưa rõ hư thật như thế nào, cho nên lo đã lo thâm cho phận mình lại gặp thêm một cường địch để sợ nữa.

Vì vậy cho nên một người độc ác, hiên ngang đầy hùng hách tự phụ như Tây-Độc cũng phải e dè lo ngại hết Hoàng-dược-Sư, đến Hồng-thất-Công và cả Quách-Tĩnh-Riêng bọn Toàn-Chân phải và Kha-Trấn-Ác, thì lão có thêm đề ý tới đầu.

Hồng-thất-Công vừa nhảy xuống, hướng lời khuyên can đã thấy quần hùng râm rập nghe theo thì trong thâm tâm đã mừng thâm và hải lòng vì thấy uy tín của mình vẫn còn có hiệu lực.

Hồng-thất-Công vừa bước tới vừa suy nghĩ :

— Nếu ta không làm cho bọn chúng hoảng sợ thì không thể nào dần xếp được. Bây giờ phải tìm một điều kế nào bịp chúng để giải cái ách hiện tại mới được. Chuyện đầu tiên là làm sao cho sáu tên đạo sĩ trong phái Toàn-Chân phải phục tùng và tố cáo hạch tội tên Tây-Độc khiến cho hắn không thể rút lui thì mới nói tới những chuyện khác.

Xưa nay Hồng-thất-Công có một tật quen là mỗi khi nghĩ một điều nào không ra thì cứ ngửa mặt lên trời cười ngất, mãi cho đến khi nghĩ ra được mới thôi.

Lần này tuy nghĩ ra kế chính, nhưng trong lúc cấp bách chưa tìm ra một câu chuyện nào hay để khơi mào nhập đề cho hữu lý, cho nên ông cứ ngửa mặt lên trời cười mãi.

Khi Hồng-thất-Công vừa ngước mặt lên trời chợt trông thấy ánh trăng thu le lói vừa mọc đầu non trong như ngọc phách, sáng như lưu lý rạng tỏa hào quang xuống hồng trần, mờ mờ ảo ảo nhưng còn khuyết một góc nhỏ ! Vừa trông thấy mặt trăng thì phúc chí tâm linh xui khiến, ông chợt nghĩ ra điều kế liền. Vì vậy nên đang há miệng cười trời, Hồng-thất-Công bỗng im ngưng và quát lớn :

— Trước mặt ta thấy toàn là những người tên tuổi trong võ lâm, đối với thế gian cũng có ít nhiều hư vị, thế tại sao lại xử thế quá ư hàm hồ như phường vô lại. Như vậy thì đầu xứng đáng

để ta phải mất thì giờ quý báu nhúng tay vào công chuyện tào lao của bọn người.

Mọi người ngạc nhiên về sự nhận xét ấy. Tuy nhiên ai ai cũng thừa hiểu tánh ý của Hồng-thất-Công xưa nay trịch thượng, quẻ tánh nói thẳng, chẳng kể kè nào, nhưng lời nói vẫn bao hàm chính khí nên tuy mấy câu vừa rồi có phần nặng nề nhưng không ai đem lòng chấp nê oán hận. Trong lúc thốt ra những lời này chắc chắn ông đã có một dụng ý gì rồi nhưng chưa chịu nói ra mà thôi !

Đơn-Dương từ Mã-Ngọc là người vai vế cao nhất trong Toàn-chân thất tử, xưa nay vẫn đem lòng thâm kính Hồng-thất-Công, vội vãi dài thì lễ rồi ộn tồn hỏi lại :

— Kính chào Hồng lão bang Chủ giảng lâm. Chẳng hay Bang chủ có điều gì dạy bảo xin cứ ban cho.

Hồng-thất-Công chú ý nhất Mã-Ngọc vì y là người lãnh đạo và cũng là kẻ quyết định trong công cuộc xung đột hôm nay. Khi thấy Mã-Ngọc lễ phép tạ mình và thưa hỏi rất trọng vọng thì ông hết sức hải lòng nên tự nghĩ :

— Ủ, có thể chứ ! Như vậy thì các con đã chụm vào tròng của lão rồi còn gì nữa ?

Tuy nhiên Hồng-thất-Công vẫn cứ làm ra vẻ nóng giận, trợn mắt nhìn Mã-Ngọc quát lớn :

— Ta đang chán cho cái nghề này quá lắm nên muốn năm gốc cây nghị sức dưỡng thần. Khi chợt tỉnh lại nghe thiên hạ đồn rằng đêm Trung thu năm nay có một đoàn người cũng có chút ít bản lãnh muốn hẹn nhau thi võ tại lầu Yên-vũ. E rằng thiên hạ đồn sai, ta cũng chịu khố quấy bầu xách gậy lên lầu Yên-vũ để được tận mắt trông thấy sự thật ra sao. Đến đây thấy trời còn quá sớm tạm tạm nằm lại nghe đêm bày cái đùi gà, nhấp mười bầu rượu nóng, nằm lâu vô bụng tìm giấc ngủ, không ngờ vừa thiu thiu đã nghe tiếng vũ khí chạm nhau, quyền chưởng loạn xạ ngoài này. Có khi nghe tiếng hỗn độn như bầy đạo sĩ ăn hiệp đàn bà, chấp chấp lại nghe huỳnh huých như chàng rề nằm đầu cha vợ, chốc chốc lại nghe tiếng oà ộp cả um như ech kêu giềng cạn, ồn ào quá không ngủ được nữa phải lần mò ra xem, thì ra bọn bay đang rù nhau đánh lộn, chà chà... thật không ngờ lại có sự thế như vậy !

Này, chúng bay hãy thử ngược mặt nhìn trăng lại xem thử vành trăng tròn hay khuyết, và đêm nay là đêm mấy rồi ?

Mọi người cùng nhìn lên mặt trăng thấy chưa tròn lắm vì hôm nay chỉ là mười bốn tháng tám trước hôm tý vô một ngày.

Cuộc tỷ vũ hôm nay do bọn Sa-thông-Thiên và Bành-liên-Hồ chủ trương mà hai bọn này lại chưa tới. Nếu đêm nay mọi người đem nhau ra xung đột nơi đây quả là điều không đúng đắn lắm. Vì vậy nên Khuru-xư-Cơ vội vàng lễ phép trình bày :

Bao nhiêu lời vàng ngọc do Hồng Bang-Chủ vừa ban ra quả thật đúng lý hợp tình. Vậy xin chấm dứt cuộc xung đột nơi đây để khỏi làm phiền tới giấc ngủ của Hồng lão tiên hồi.

Tất cả các Đạo-sĩ Toàn-chân phải đều gật đầu cho là đúng.

Khuru-xư-Cơ quay sang nhìn Tây-Độc bảo :

— Ngày mai mới đúng là ngày ước hẹn tý vô. Riêng người nếu muốn gây chuyện xin tìm một nơi khác với ngày giờ khác, có bằng lòng không ?

Âu-dương-Phong nhún nhoe cười và đáp lớn :

— Ô được lắm, lão Tây-Độc này lúc nào cũng sẵn sàng thù tiếp võ công cao siêu của liệt vị ! Hà... hà... hà.

Hồng-thất-Công trầm ngâm một chập rồi ngắt lời nói :

— Vương-Trùng-Dương lão hữu bất hạnh sớm về chầu trời, lưu lại mấy tên đồ đệ lặt vặt này đây để làm náo loạn trần đời ! Là bậc trưởng thượng, ta muốn nhắc cho các cháu biết rằng, cả sáu đứa bay kể cả tiểu nữ Tôn hất Nhi, kể ra cũng thuộc hạng khá giả trong võ lâm, nhưng các cháu chưa đủ sức chịu đựng được với tên Tây-Độc này đâu nhé. Biết rằng Vương-Trùng-Dương lão hữu không đi chúc nhờ ta chăm sóc kềm hãm bọn bay, nhưng ta cũng muốn khuyên bọn bay một điều : đứa nào muốn lo việc tu hành thì cứ lo kinh kệ, còn đứa nào muốn nghĩ tới đất nước giang sơn thì hãy dẫn thân vào binh ngũ chết cho. Triều đình còn hơn là đại đột lẫn đũa vào miệng cóc tía ! Tóm lại ta còn muốn nhắc thêm một câu chốt là « đã trót hẹn ước cùng bọn Sa Bành, sao đã vội rủ kẻ khác đánh nhau, hay là muốn muối mặt nuốt lời như bọn trẻ ? Nếu ngày mai chúng bay định đấu võ cùng bọn Sa Bành, thì phải xử trí thế nào chứ còn đi đâu với Tây-Độc đêm nay, thử hỏi có chắc chắn còn sống sót đồng đủ hay không ?

Tuy Hồng-thất-Công cố dùng lời nói vừa khô hời vừa nghiêm chỉnh để khuyên răn, nhưng nội dung thường nhắc tới Vương-trùng-Dương để báo động cho Toàn-Chân phải nên nhớ lại trách nhiệm mình đối với sư môn và còn gián tiếp cho biết không nên mạo hiểm tranh tài cùng Tây-Độc, đã không có chút ích lợi nào mà còn nguy hiểm nữa.

Tất cả các đệ tử phái Toàn-chân, kể cả Doãn-chí-Bình tuy còn non nớt chưa am hiểu mùi đời, ai ai cũng đồng cảm thông nỗi ý của Hồng thất-Công cảnh tỉnh trước. Tuy nhiên họ trót sinh là những người trọng chữ nghĩa khí, chẳng lẽ thấy được kẻ thù vừa sát hại bạn đồng môn là Đàm-xư-Đoan mà làm ngơ không trả thù sao cho được ?

Thầy nội bọn ngăn ngó suy nghĩ, Hồng-thất-Công thừa hiểu tâm trạng họ nên chạnh lòng thương xót lắm. Ông liếc mắt qua một bên thấy Quách-Tĩnh đang tựa mặt lưng lưng nhìn vào mặt Hoàng được-Sư chỉ chực xông ra đấu nữa, cạnh đó nữ đồ đệ yêu quý của mình là Hoàng-Dung mặt mày tiêu điều, cặp mắt đỏ hoe chỉ chực khóc. Hồng-thất-Công chạnh lòng thương hai trẻ và đoán chắc bên trong phải có những bí ẩn khúc chiết chưa thể nhất thời giải quyết được ngay.

Ông lại nhìn trăng cười dài rồi nghĩ thêm một mẹo nữa :

— Chà, lúc bấy giờ có lão Ngoan-Đông nơi đây thì bảo hẳn dùng võ công đàn áp toàn thể rồi sau đó mới dụ đường ăn nói. Nhưng khổ nỗi lão ôn vật ấy lại đi mặt biết đâu mà tìm bấy giờ. Có lẽ giờ này lão đã chạy ra ngoài phố đi rước đèn với bọn con nít rồi cũng nên.

Thầy mẹo này không ăn, Hồng-thất-Công lại ngược mặt cười thêm một chập nữa, bỗng này thêm kẻ khác, ông chớ là đặc sách nên vội quát lớn :

— Hiện giờ lão già ăn mày này buồn ngủ lắm rồi, nếu kẻ nào còn đánh lộn nữa thì chớ trách lão đâu nhé. Tối mai đây tha hồ mà đua tài tranh sức không ai ngăn cản nữa. Bấy giờ ta chọn kẻ nào phục thiện ngoan ngoãn nhất mà làm đồng minh, ngày mai sẽ bênh vực cho kẻ ấy, cùng chung sức đánh lại bọn kia. Nay Mã-Ngọc, chú mày là anh cả của toàn bọn lại là cương vị chương môn Toàn-Chân phải kể nghiệp Vương-trùng-Dương lão hữu, chú mày nên điều khiển

cho bọn đàn em đi về khách sạn ngủ kỹ dưỡng sức ngày mai tranh tài, và ngủ bên cạnh ta đây nhé. Còn thặng bé trâu nước và con bê ngoan của thầy, hãy cùng thầy lên lầu sân số gác ngủ hộ thầy nhé. Ngày mai nhờ ngủ kỹ sẽ nhậu được nhiều, khoan khoái tinh thần làm giảm khảo bọn này tranh tài cao thấp cho vui.

Ấu-dương-Phong vốn là người đầy lòng âm độc nham hiểm, lúc nào cũng toan tính thiệt hại. Đối với Hồng-thất-Công xưa nay lão đã có ý nê sự phẫn nộ, nên trong bụng lo âu ngày mai lão ăn mày sẽ theo bè tụi kia đánh mình nguy hiểm lắm. Trong thâm tâm lão muốn làm sao gây chia rẽ với Hồng-thất-Công, để mai kia, dù không ra tay giúp mình, thì cũng không thể nào theo bè địch chống lại mình được. Vì vậy nếu y lên tiếng nói ngay :

Này lão ăn mày chúa, dù không nói ra chắc ông cũng rõ hiện nay tôi và Hoàng-dược-Sur đang có mối thâm thù cùng bọn oắt con này. Hôm nay tôi nê mặt ông tạm tha cho bọn chúng. Vậy ngày mai ông sẽ đứng về phe nào xin cho nhau biết trước thử nào ?

Hồng-thất-Công mừng thầm thấy kế mình đã có hiệu lực, liền cười đáp :

— Nếu cả hai bên đều ngoan ngoãn nghe lời ta thì chừng đó sẽ bắt thăm để quyết định thái độ. Nhưng đó là câu chuyện của ngày mai, bây giờ chưa biết được, hà... hà...

Cười xong Hồng-thất-Công nắm giữa ngay tại chỗ đang đánh nhau, gỏi đầu tên hồ lô rượu, chân vèch đợc chữ ngũ, miệng gọi rồi rít :

— Hai đờ đệ của ta đây, Bé Dung, Trâu nước, mau mau lại bốp chân hộ thầy xem nào.

Quát vừa dứt lời, Hồng-thất-Công thả tay vào bọc rút ra một cái dùi để thui đưa lên miệng gặm nhai nhóp nhép; vừa chấp vừa khoe ngon rồi rít, khiến bao nhiêu người đứng đây cũng cảm thấy ngon lây.

Trăng càng khuya càng trong sáng, nước hồ lợng lẽ trôi đi, tã bê vắng lặng như tờ chỉ vang lên tiếng nhai và chấp miệng của Hồng-thất-Công, và thỉnh thoảng tu một ngụm rượu khế khá rồi gặm nữa. Bao nhiêu cao thủ đang băng sây đầu nhau bỗng nhiên cũng buông tay đứng lặng trảm ngăm nhìn trăng soi hay nước chảy, suy nghĩ mung lung.

Hồng-thất-Công vừa gặm dùi để vừa uống rượu, nằm giữa mặt lên trời bỗng thấy dăng ra một đám mây đen kéo tới che khuất mặt

phần trăng thì cười ha ha nói lớn :

— Tồi lắm, mây đâu hãy kéo tới che hết mặt trăng rồi mưa xuống một trận cho mát. Nhà tiện ta cũng tắm một phen cho phỉ chí, gầu một năm nay vì bận việc chưa tắm một lần nào hết.

Đoạn Hồng-thất-Công quay sang hỏi Hoàng-Dược-Sur :

— Hoàng-buynh, tôi mượn con Bé Dung của anh bốp hộ cái chân một tý, anh có vui lòng không ?

Hoàng-Dược-Sur mỉm cười đáp :

— Con tôi đã bái anh là sư phụ, thì anh cũng như là cha nó rồi, miễn nó bằng lòng, thì anh sai hiệu điều gì cũng được, tôi đâu có hẹp hòi việc đó.

Hoàng-Dung cười khảnh khách vội chạy lại ôm hai chân thầy bốp lia lịa.

Hồng-thất-Công thích chí cười lớn rồi chép miệng than rằng :

— Ta suốt đời sống với nghề ăn mày, hôm nay mới cảm thấy được phần nào hạnh phúc. Con rắng bốp cho thầy để cặp giò cứng, đi ăn xin cho khỏe nhé.

Rồi quay sang nhìn Quách-Tĩnh, Hồng-thất-Công bảo lớn :

— Sao, mày có bị Hoàng lão huynh đánh bị thương tích chỗ nào không hở trâu nước ?

Quách-Tĩnh vòng tay đáp :

— Dạ thưa không hề chi.

Thất-Công bảo lớn :

— Nếu không bị thương tích gì thì còn dợi chi nữa mà không bị đau lưng hộ thầy một chặp ? Nếu mày còn giận con bé Dung, thì cứ nhắm mắt lại đứng thềm, nhìn nó nữa là xong. Cứ đứng cũng được.

Quách-Tĩnh không thể từ chối được, vội vàng chạy lại ngồi xuống bên cạnh thầy. Hồng-thất-Công nằm sấp lại cho Quách-Tĩnh đâm lưng thùm thụp, dười thàng hai chân cho Hoàng-Dung bốp. Trận tắm quất bát đầu, làm lúng độn cả bầu không khí đầy sát khí đang bao trùm trên bờ Thái Hồ, dưới ánh trăng thu trong sáng như ban ngày.